

Бажаний результат можна отримати наданням знижок покупцям, помірним зменшенням цін, застосуванням масової реклами. Не існує для всіх підприємств єдиного рецепту збільшення обсягів реалізації. Тип заходів залежить від особливостей конкретного підприємства та обраної ним стратегії маркетингу.

Тому, щоб збалансувати фінансовий стан підприємства, необхідно систематично проводити аналіз фінансів підприємства та усувати наявні недоліки. Для поліпшення оцінки фінансового стану підприємства можна запропонувати наступні шляхи: адаптувати методики аналізу до потреб підприємств; вдосконалювати теоретичні засади формування та реалізації інформаційної системи підприємства; розробляти методичне забезпечення процесу прогнозування.

Отже, задовільний фінансовий стан є найважливішою характеристикою діяльності підприємства, яка відображає конкурентоспроможність підприємства та його потенціал у діловому співробітництві, оцінює, якою мірою гарантовані економічні інтереси самого підприємства та його партнерів за фінансовими та іншими відносинами.

Для забезпечення фінансової стійкості підприємство повинно мати гнучку структуру капіталу, вміти організувати його рух таким чином, щоб забезпечити постійне перевищення доходів над витратами.

Література

1. Карпенко Г.В. Шляхи вдосконалення фінансового стану підприємства / Г.В. Карпенко // Економіка держави. – 2010. – № 1. – С. 61-62.
2. Марцин В.С. Надійність, платоспроможність та фінансова стійкість – основні складові оцінки фінансового стану підприємства / В.С. Марцин // Економіка, фінанси, право. – 2014. – № 7. – С. 26-29.
3. Фінансовий стан підприємства та шляхи його поліпшення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/6_PNI_2013/Economics/3_129512.doc.htm.

Гарбарчук Ю. С., ст. гр. ФО-41
Стефанів І. Ф., к.е.н., доцент

АНТИКРИЗОВА ПОЛІТИКА ПІДПРИЄМСТВА: МЕТОДИ ЇЇ УДОСКОНАЛЕННЯ

Для реалізації антикризових заходів підприємствам необхідно розробляти і провадити антикризову політику. Багато із них не мають чіткого плану дій з подолання кризи, тому актуальним є питання розробки і впровадження антикризової політики, що дозволить проводити діагностику стану підприємства на ймовірність кризи.

Дослідженням сутності прогнозування банкрутства займалися такі зарубіжні вчені, як: Е. Альтман, Д. Дюран, В. Ковальов, В. Кривеженко, Р. Ліс,

Н. Сабіна, Р. Тішоу та інші. Внесок у вирішення питань з антикризового управління зробили такі вітчизняні вчені, як: І. Жук, А. Кругленко, А. Матвійчук, О. Терещенко та інші. Ними сформульовані основні критерії оцінки схильності підприємства до банкрутства.

Сьогодні країна переживає економічну кризу, багато підприємств знаходяться у скрутній ситуації. За даними Держкомстату [1], загальний збиток українських підприємств за 2015 р. складає 408,169 млрд. грн. Станом на 01.01.2015 року загальна кількість підприємств, які перебували в процедурах банкрутства, становила 8811. На кінець 2015 р. 50% підприємств в Україні стали збитковими.

Існує шість основних ознак, що характеризують кризу підприємства:

- припинення поточних виплат, несплата боргів;
- збитковість;
- негативні зміни у фінансовій діяльності;
- наявність дебіторської та кредиторської видів заборгованості;
- падіння обсягів виробництва, борги перед працівниками по виплаті заробітної плати;
- наявність невиконаних до бюджету і заборгованість податковим та фінансовим органам.

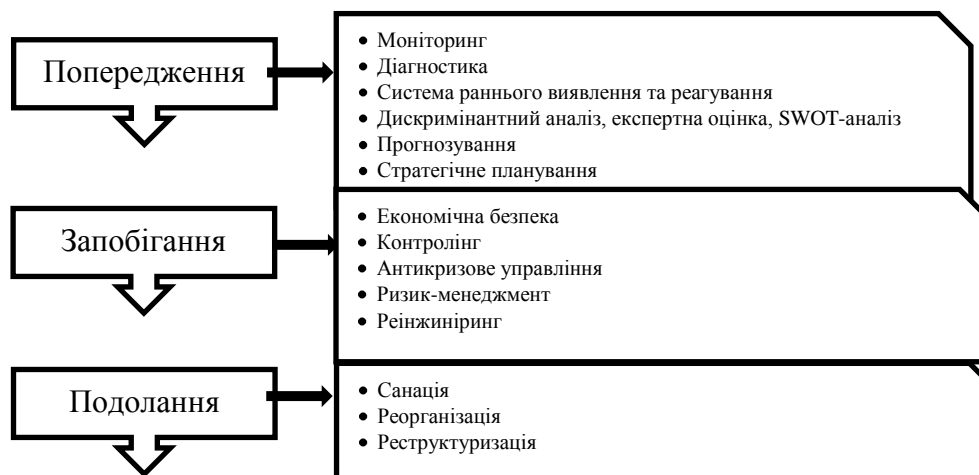

Рис. 1. Шляхи реалізації антикризової політики підприємства [2]

Як відзначає Роберт Хіт, якщо керівники та менеджери бажають уникнути криз та скоротити ризики, то вони повинні бути готовими до будь-яких кризових ситуацій [4, с. 412].

На наш погляд, антикризова політика підприємства має складатися з наступних елементів:

- 1) періодичне дослідження фінансового стану підприємства з метою раннього виявлення ознак його кризового розвитку (кризовий аналіз);

2) визначення масштабів кризового стану підприємства. При виявленні істотних відхилень від нормального ходу фінансової діяльності, виявляються масштаби кризового стану підприємства;

3) вивчення основних факторів, що зумовили кризовий стан підприємства. Передбачається групування таких факторів по основних визначальних ознаках, дослідження ступеня впливу окремих чинників на форми і масштаби кризи;

4) формулювання цілей і вибір основних механізмів антикризового управління підприємством при загрозі кризи. Цілі і механізми повинні відповідати масштабам кризового стану підприємства. З урахуванням чого, управління може бути направлене на реалізацію трьох принципових цілей:

а) забезпечення фінансового оздоровлення підприємства за рахунок реалізації внутрішніх резервів господарської діяльності;

б) забезпечення фінансового оздоровлення підприємства за рахунок зовнішньої допомоги і часткової його реорганізації;

в) припинення господарської діяльності та початок процедури банкрутства (у зв'язку з неможливістю фінансового оздоровлення підприємства);

5) впровадження внутрішніх механізмів фінансової стабілізації підприємства. Ці механізми вибираються відповідно до специфіки господарської діяльності підприємства і масштабів кризових явищ;

б) вибір ефективних форм санації підприємства. Залежно від глибини кризового стану підприємства і умов надання йому зовнішньої допомоги, розрізняють два основні види санації:

а) без зміни статусу юридичної особи. Як правило, таку санацію здійснюють у формі погашення боргу підприємства за рахунок коштів бюджету, погашення боргу підприємства за рахунок цільового банківського кредиту, перекладання боргу на іншу юридичну особу;

б) із зміною статусу юридичної особи. Як правило, таку санацію здійснюють у формі злиття, поглинання, розділення, перетворення у відкрите акціонерне товариство, передачі в оренду, приватизації (для державних підприємств);

7) фінансове забезпечення ліквідаційних процедур при банкрутстві підприємства. В більшості випадків таке забезпечення носить вимушений характер і регулюється законодавством.

Отже, на основі вище зазначеного можна зробити висновок, що для запобігання і подолання кризових явищ підприємство повинно розробляти і реалізовувати напрями дій, які сприяють підвищенню ефективності діяльності:

– використання технологічних нововведень та забезпечення конкурентоспроможності продукції (якість продукції і зовнішній вигляд);

- підвищення рівня ефективності використання устаткування та ресурсозберігаючих технологій;
- здійснення поточного контролю над операціями та за амортизаційними відрахуваннями;
- організація систем відповідальності, належних норм в управлінні, стилю управління, що поєднує професійну компетентність, діловитість;
- проведення контролю за грошовими потоками, цінами, доходами та витратами, за кредиторською та дебіторською видами заборгованості, якістю менеджменту.

Література

1. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/express/expr2015/04/86_zip.
2. Афанасьєв М.В. Економіка підприємства: навч.-метод. посіб. / М.В. Афанасьєв, А.Б. Гончаров. – Х.: ВД “ІНЖЕК”, 2015. – 410 с.
3. Саблина Н.В. Банкрутство підприємства: причини и пути преодоления / Н.В. Саблина, В.В. Кривеженко // БИЗНЕС-ИНФОРМ. – 2015. – № 10. – С. 7.
4. Хіт Роберт. Кризовий менеджмент для керівників / Роберт Хіт; пер. з англ. Р.Л. Ткачук, С.М. Рябчук, Н.І. Мішеніна. – К.: Всеуито, Наукова думка, 2014.

Гурник М. П., ст. гр.ФСГм-11
Островська Г. Й., к.е.н., доцент

ВДОСКОНАЛЕННЯ СТРАТЕГІЧНОГО ФІНАНСОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Науковці і практики вже дійшли згоди щодо того, що процес стратегічного управління є процесом передбачення майбутнього шляхом створення і реалізації стратегії, однак методи та інструментарій побудови і реалізації стратегії залишаються дискусійними. Спираючись на визначення стратегічної перервності І. Ансоффа [1, с. 69], стратегію адекватної реакції на значні зміни перервного характеру можна назвати стратегічним переломом. Переломом у теоретичній сфері є поява і утвердження в науці нових ідей і теорій, концепцій, методів та інструментарію, які їх розвивають. У практичній площині це буде поширення і посилення використання нових фінансових рішень.

Проявом перелому у теоретичній і практичній площинах останніх десятиріч з метою підтримки ухвалення стратегічних фінансових рішень суб'єктом господарювання є використання універсальної методологічної концепції Foresight. Розробка і використання концепції Foresight безпосередньо пов'язана із сучасними вимогами до стратегічного управління фінансами. Методи, які використовуються в проектах і отримали загальну назву Форсайт, з